

מאת מו"ר ציס"ע הגאון המקובל

רבי **נסים פּרץ** זצוק"ל

תומלל ונערך מתוך הקלטה של שיחה שנמסרה בבית הרב, פרשת וישלח תשע"ב.

פרשת וישלח

פד קטן

חביב עליהם ממונם יותר מגופם? הפשט, כיוון שכסף זה זמן. איך אתה משיג כסף? צריך להשקיע זמן, וזמן זה תורה. חבל על כל דבר קטן שהולך לאיבוד כי צריך עוד פעם להשיג אותו, וחבל על הזמן של הלימוד, חבל על הזמן של העולם הבא, של עבודת השם. זה המשמעות של חביב עליהם יותר מגופם – כיוון שזמן זה רוח, זה נפש, זה נשמה. מה זה זמן? זה החיים. וממה מורכבים המאה ועשרים שנה של האדם? משנים. ממה מורכבים שנים? מהודשים, וממה מורכבים חודשים? משבועות, ימים, שעות, דקות, שניות. כל שניה זה חיים. והחיים נתנו לנו בשביל דבקות בשם. בשביל עבודת השם, בשביל תורת השם.

אם אתה מוותר על ממון שהשגת אותו, אין לך ערך. איך אומרים, אם אדם רואה פרוטה על הארץ ולא מתכופף להרים אותה – הוא לא שווה פרוטה. אז כסף זה זמן, וזמן זה תורה. אי אי אי. על מה נימשה ההאבקות של יעקב ועשו? הרי יעקב עדיין לא נפגש עם עשו. פה זה שרו של עשו, כלומר זה הנשמה שלו. הנשמה, כמו שאמרנו אתמול, שעדיין לא נכנסה בו. זה המזל של האדם (הרב הסביר בשיחה שנתן ביום הקודם, שעשו הכבוד היה צריך לקבל את הנשמה שנקראת "ישראל" אם לא היה הוטא, אבל מכיון שחטא – עדיין לא נכנסה בו. ר"ר). זה השר שלו ששומר עליו. והוא כבר רואה שעוד מעט לא יהיה עשו, ואז מה יהיה איתו? אז הוא בא להאבק.

על מה נמשה המלחמה? עשו רוצה את העולם הזה. כשראה שרו של עשו שיעקב חוזר על פכים קטנים אמר, עד כדי כך? עד כדי כך? מילא לקחת את עולם הבא. מה שאתה צריך מהעולם הזה אתה צריך, בסדר, אבל עד כדי כך? עד הפכים הקטנים אתה רוצה את העולם הזה? מיד ירד להאבק עמו. אומרת הגמרא "ויאבק איש עמו" מלמד שהעלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד (הולין צ"א ע"א). אם לומדים קצת בכתבי האר"י הקדוש יודעים שבעולמות העשיה היצירה והבריאה יש את אותם הספירות, אותם הפרצופים. אז יש בחינת יעקב ועשו בכל עולם ועולם. ויאבק איש עמו, העלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד (עולם הבריאה נקרא עולם כסא הכבוד. ר"ר). הרי עשו לא נמצא בעולם

בפרשת השבוע מסופר על הפגישה הידועה בין יעקב ועשו. אחרי שדיבר יעקב מה שדיבר לפני השם, גם התפילה גם הדורון גם המלחמה – כתוב "ויקם פלילה הוא, ויקח את שתי נשיו ואת שפחתיו, ואת אחד עשר ילדיו, ויעבר את מעבר יבן" (בראשית ל"ב כ"ג). לפי הפשט, יבן הוא שם נהר, כך אומר רש"י. זה היה זמן של חורף, הנהר עלה על גדותיו. יעקב פחד על המשפחה, ואומר רש"י שעשה עצמו כגשר, נוטל מכאן ומניח כאן. "ויקחם ויעברם את הנהר, ויעבר את אשר לו" (שם כ"ד). מה זה "את אשר לו"? לא רק את נשיו ואחד עשר ילדיו, אלא גם את המקנה, את הבהמה, ואת המיטלטלין. עשה עצמו כגשר, לוקח מכאן ומניח כאן, לוקח מכאן ומניח כאן. איזה גבורה עילאית! איזה אבא!

טוב, אז הוא עבר. "ויותר יעקב לבדו" (שם כ"ה). איזה לבדו? כולם היו איתו. איך הוא נשאר לבדו? אומר רש"י, שכח פכים קטנים וחזר עליהם. נו כבר לילה, את העיקר העברת, את המניות העיקריות יש, את הכסף הגדול יש, בשביל כסף קטן כדאי לחזור? ועוד שכבר נכנס הלילה. ואז קפץ שרו של עשו "ויאבק איש עמו, עד עלות השחר" (שם). אומר רש"י שכח פכים קטנים, איפה רואים את הפכים הקטנים? ויותר יעקב לבדו, אומר השפתי חכמים לבדו – לבדו. אי אי אי, הנוכה. פשוט שכח את השמן, שכח את הכד של השמן. עכשיו זה עוד מעט הנוכה, עם מה הוא ידליק? אבל קודם נדבר כפשוטו, אחר כך נחזור לחנוכה. כפשוטו שכח פכים קטנים, דברים פשוטים. לא כל כך יקרים שכדאי לחזור עליהם. אז איך הוא חוזר עליהם?

אומרת הגמרא, מכאן לצדיקים שחביב עליהם ממונם יותר מגופם (הולין צ"א ע"א). איך? צדיקים חביב עליהם ממונם יותר מגופם? מה יש בממון? זה עולם הזה! הרי הצדיקים מאפסים את העולם הזה! העיקר זה התורה, הרוחניות, אמונה, עבודת השם, עולם הבא. מי מסתכל על ממון? צדיקים? ועוד על מי מדובר פה, על יעקב אבינו! יעקב אבינו שם לב לפכים קטנים? כסף קטן? אפילו כסף גדול, מי צריך? העיקר זה הנפש. מה זה

האצילות שעליו נאמר "לא יגרוף רע" (תהלים ה' ה'). אבל ההאבקות היתה בכל עולמות ב"ע בין שרו של עשו לנשמה של יעקב אבינו.

האבקות על מה? על ממון. מי יקח את הממון. שרו של עשו אומר, אתה יש לך את העולם הבא, יש לך את הרוחניות, יעקב איש תם יושב אוהלים, מה אתה צריך כסף? מה אתה נאבק על כסף? ויעקב אומר, מה זאת אומרת, העולם הזה כולו זה ענין של כסף, מה יש בעולם הזה? אתה לא יכול לעשות כלום בלי כסף. סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, סולם גימטריה ממון. הממון הוא מוצב ארצה זה נכון, זה משהו גשמי, משהו חומרי, משהו מהעולם הזה, אבל ראשו מגיע השמימה. אפשר לעשות בו דברים גדולים מאוד מאוד, שהם עולים ועולים ועולים לשמים ושמי השמים. אפשר לבנות בו דברים עצומים.

אמר יעקב אבינו לשרו של עשו, ולמי כל חמדת ישראל? למי השם ברא את העולם? העולם הזה, בשביל מי נברא? בשביל אלה הגשמיים? מה יש בהם תועלת? לעבוד בשביל לאכול ולאכול בשביל לעבוד וזהו? אז מה נשאר? ומה עם הנשמה? מה עם הנפש רוח נשמה חיה יחידה? אם היינו באים רק בשביל העולם הזה אז העולם הזה היה צריך להיות תכליתי. אם כן למה האדם מת? למה העולם הזה מתבטל? אמר לו, למי כל חמדת ישראל? אם כל העולם הזה נברא בשביל האדם השלם, האדם התורני הרוחני שמבקש את השם ורוצה את תכלית הבריאה, אז גם הממון, גם הכסף זה שלו, הוא צריך להשתמש בזה, אף פעם זה לא יהיה לו מיותר. מיותר? בונים עוד ישיבה, עוד תלמוד תורה.

"ויקרא פי לא יכל לו" (בראשית ל"ב כ"ז). שרו של עשו לא היה יכול לענות לטיעונים של יעקב. ההאבקות הצליחה. יעקב הכניע אותו. הוא הסכים, אבל "ויצע בקף-ירכו, ותקע בף ירך יעקב בקף-אבקו עמו" (שם). אי אי, תראו מה כתוב פה. הוא לא הצליח על החב"ד, על המוחין של יעקב. גם לא על החג"ת. אז נתן לו מכה בנה"י, שם יש אחיזה (ע"פ תורת האר"י אין לדינים אחיזה אלא בנה"י. עיין "ארבע מאות שקל כסף" ע"מ"ד ובעוד מקומות. ר"ר). נתן לו מכה בכף ירך יעקב. אומר הזוהר, נצה והוד תרין תמכין דאורייתא, אורייתא זה תפארת. תפארת זה יעקב, יעקב איש תם יושב אוהלים, בחר שבאבות. נצה והוד, יכין ובוועז, שני העמודים שמעמידים את התפארת, מעמידים את התורה. התמכין דאורייתא, הצליח שרו של עשו לתת להם מכה, והם צולעים על ירכם עד היום הזה.

"על בן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנפש אשר על בף הירך, עד היום הזה" (בראשית ל"ב ל"ג). מה זה צולעים על ירכם? ראש ישיבה נוסע מא"י לארה"ב. היו צריכים כל העשירים שרוצים לתרום לו, להניד לו רבנו בשביל

מה באת? בוא תחזור במטוס הבא. הנה קח, כמה אתה צריך? קח צ"ק, קח עוד צ"ק, לא. התמכין דאורייתא הם נכים, הם קיבלו מכה משרו של עשו. עד היום הזה – עד היום הזה הם צולעים. אם אתה לא תלך ותסביר להם ותתחנן לפניהם הם לא יתנו. ואתה צריך ללכת אליהם, הם לא יבואו לתת. אין כזה דבר. בעצמם, הם לא מבינים את זה. זה הצליח שרו של עשו עד היום הזה.

"ויאמר שלחני פי עלה השחר, ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני" (שם כ"ז). הגיע זמנו של שרו של עשו לומר שירה. אומר לו יעקב, לא. כיוון שהוא נאבק והוא הצליח, רק "ותקע כף ירך" (כל פעם ששניים מתאבקים גם החזק מקבל איזה מכה), אז יעקב תופס אותו חזק ולא נותן לו ללכת. ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. טוב, לא היתה לו ברירה. "ויאמר אליו מה-שםך, ויאמר יעקב" (שם כ"ח). אומר לו שרו של עשו, למה אתה רוצה שאני אברך אותך? השם יברך אותך, תחכה. אומר לו יעקב, לא. אתה. אתה תתחיל. ואז הוא מודיע לו את הברכה, כמו שהסברנו אתמול, ויאמר לא יעקב יקרא שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלוהים ועם אנשים ותוכל. זה כבר הסברנו אתמול, שהכוונה היא שבעצם יעקב הצליח להיאבק עם שרו של עשו ולקחת אותה (את הנשמה שנקראת "ישראל" ר"ר), לקחת את התעודה של עשו, את כל החלקים הרוחניים הגבוהים של עשו.

נחזור לכדו, פכים קטנים. ויותר יעקב לבדו – לכדו. זה רמז כבר יותר רוחני, הוא חיפש פה את נר חנוכה. כד השמן שהיה בו נס. נס פלאי. "כד הקמח לא קלתה וצפתת השמן לא חסר" (מלכים א' י"ז ט"ז). כמו שאמרו חכמים בגמרא (שבת כ"א ע"ב), כשנכנסו היוונים להיכל, מימאו כל השמנים. כשהחשמונאים, מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובניו נצחו את היוונים, רצו להדליק את המנורה, חיפשו וחיפשו ומצאו כד של שמן בחותמו של כהן גדול. פשט הפשוט שזה היה מעיד להם, החותמו של כהן גדול, שזה לא הוסט ולא קיבל טומאה. ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים.

ויותר יעקב לבדו – לכדו. בא לרמוז שכאן יעקב אבינו כביכול צפה וראה את הענינים של ימי החשמונאים ומסירות הנפש שהיתה להם, שבזכותה נעשו להם ניסים מעל לטבע. שהרי אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, קיימו כל התורה כולה קודם שניתנה. זה לא נאמר על נח, לא נאמר על אדם הראשון. קימו את כל התורה כולה, אפילו עירובי תבשילים, אפילו הלכות דרבנן (יומא כ"ח ע"ב). אז המסירות נפש של יעקב אבינו לחזור לכדו (בשביל להדליק נר חנוכה, כפי שהוסבר למעלה. ר"ר), המסירות נפש שהוא חזר אחרי הכל לפכים הקטנים, לכדו, זה יסד את שורש הנס שנעשה פה בחנוכה.

זה הנס? הרי היה להם הרבה שמן להדליק, וטמאה הותרה בציבור, דהויה בצבור (פסחים ע"ז ע"א). אז אפשר להדליק. חוץ מזה מה דוחק כל כך להדליק עכשיו? כמה חודשים או שנים עברו שלא הדלקתם. כשהיו פה היוונים, מי הדליק? הרי הם טימאו את המקדש. מה לא עשו, איזה זלזול, מה לא עשו בבית המקדש. מזל שלא החריבו אותו. אז תחכו עד שיעברו כמה ימים שצריך למסוק שמן חדש ותדליקו. מה המהירות?

ועוד, הרי הנס הזה של פך השמן היה בעצם אחרי הניסים שעליהם אנחנו מודים "על הנסים, ועל הפרקן, ועל הגבורות, ועל התשועות, ועל הנפלאות, ועל הנחמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה... רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך". איזה נס! קומץ של אנשים, משפחה אחת, מתתיהו ובניו הביסו אומה ששלטה בכיפה מסוף העולם ועד סופו. זה הרי עיקר הנס! אחרי שהביסו אותם והם ברחו מארץ ישראל, מצאו את כד השמן. בשביל זה אנחנו מדליקים? זה נס קטן שהיה בסוף. שאולי גם לא היה צריך.

אלא הקב"ה נתן להם את הנס הזה בזכות המסירות נפש. החשמונאים, מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובניו לא הסתכלו על דברים כמו יש לנו כוח או אין לנו כוח, אנחנו ננצח או לא ננצח, לא עשו אפילו חשבון. הם אמרו יש חילול השם – מוסרים את הנפש. יצאו והתחילו לחבוט בהם בכל מיני כיוונים והשם הרים את הנס והניס אותם. אז זה המסירות נפש, שמסרו את נפשם על כך. לכן הראה להם הקב"ה חביבותם ע"י נס פך השמן.

הנה, מה רצו היוונים? הם לא באו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים כמו בימי המן. הם ביקשו לתרבת, תרבות הגוף, את עם ישראל, עם הספר, עם הרוח, כמו שתרתו את העולם. והם טמאו את כל השמנים. הם נכנסו והביאו את התרבות שלהם, בנו שווקים, בנו בתים, בנו ערים, בנו גשרים, אי אי אי, מה לא עשו. והיו משכנעים את היהודים, אמרו ליהודי אתה יכול ללכת לבית הכנסת, אין בעיה בזה, אבל תבוא גם לבית העם. לבית הספורט. זה טוב. אתה רוצה ללכת למקוה? למה לא, תלך. אבל תבוא, יש לנו בריכה, יש מים צחים, ובחורף זה מחומם, תבוא תשתתף. אם תעשה ככה במשך שנה, תקבל סוסיא חירוא (סוס לבן), קדילק לבן חדש. ואם תביא את אשתך ואת הילדים ותשתתפו כולכם בכל מה שאנחנו עושים, מה שאנחנו מתרבתים, אתה תקבל דירה באנטייוכיה. בנו עיר עם וילות, עם דשאים, משהו מרווח. והיהודים היו להם בתים פשוטים.

ואז מה קרה באמת? לא היו רק יוונים, אלא היו גם מתיוונים. טמאו כל השמנים. כל הנשמות שהם השמן הטוב היוויר על הזקן. השמן של הקב"ה, עם ישראל הקדוש, הם טמאו אותם. אחד טמאו אותו מאה אחוז, אחד שמונים, אחד חמישים, אחד עשרים, אבל לא היה חוץ מהכד האחד, כד השמן שהוא מתתיהו ובניו שלא נטמאו. אלה שהיו משרתים בקודש, שמסרו נפשם על קדושת השם, נשארו טהורים. הם מרדו, מסרו את נפשם, וזכו. זכו לטהר את המקדש, לטהר בחזרה גם את היהודים. אז זכר לדבר הזה הקב"ה נתן להם כד של שמן, לכן הקב"ה שמר את הכד הזה, בשביל להראות להם חביבותם שמיד ידליקו בשמן טהור, להראות להם ש"לא כחיל, ולא ככח, פי אם פרוחי, אָמַר ה'" (זכריה ד' ו). להראות מה ניצח פה, התורה הקדושה, המסירות נפש, הטהרה של מתתיהו ובניו.

ויש פה עוד איזה נקודה, מהו ב"חותמו של כהן גדול"? ממתי כהן גדול עושה חתימות, פלומבות? מה זה הכשר לעוף? מה זה חותמו של כהן גדול? מצאו כד של שמן טהור ודי. הפשט הפשוט שכהן גדול היה לו הרבה דברים שהוא היה חייב להביא מכספו ולא מהציבור, כמו חביטי כהן גדול שהיה מקריב אותם יום יום. כהן גדול הוא המלך בבית המקדש. יש לנו מלך וכהן גדול, זה מלך מדיני וזה מלך רוחני. ביום הכפורים רק כהן גדול עובד. בשאר ימות השנה, הוא יכול לבא ולהגיד לכהן ישר כה, תן לי להמשיך, תן לי לעשות את זה, תן לי לעשות את זה, יכול לעשות הכל. אבל יש עוד דברים שיום יום רק הוא עושה. וחלק מהדברים הוא צריך לעשות משלו ולא משל ציבור. כל יום יביא שמן? שם בלשכה כדים מוכנים, ארוזים, חתומים בחותמו של כהן גדול, הכוונה להראות שזה פרטי לצורך חביטי כהן גדול, שזה מכספו של הכהן הגדול, שלא ישתמשו בזה לצורך אחר.

אי אי אי. אז מה כתוב בגמרא? שלא היה בו להדליק אלא יום אחד ודלק שמונה ימים. אם זה שמן של חביטי כהן גדול אז אין בו שיעור הדלקה אפילו של יום אחד, זה לא השמן שמדליקים במנורה. כד השמן של המנורה יותר גדול, זה משל ציבור, זה כד יותר גדול. יש הבדל גדול מאוד בין זה לזה. אז איך זה הספיק אפילו ליום אחד? ואיך נעשה גם ודלק שמונה ימים? ידועה הקושיה של הבית יוסף, שאומר אם הנס היה רק שבעה ימים, למה תיקנו לנו להדליק שמונה ימים? יש הרבה תרוצים, ספרים שלמים על הקושיה של הבית יוסף והוא בעצמו כותב שלושה תירוצים. תרוץ אחד שעצם מציאת הכד זה נס. אי אי אי, אבל כברייאת כתוב (גרסת השאילתות), ולא היה בו להדליק "אפילו יום אחד", למה? כי זה שמן של חביטי כהן גדול, זו כמות קטנה מכמות שצריך להדלקת המנורה. ואז זה מדויק, אפילו ביום הראשון זה היה גם ודלק שמונה ימים.

פה נמצא באמת הרמוז האמיתי של כל הענין של חנוכה. אומר רבנו המהר"ל מפראג (בחנוורו "נר מצוה"), שבע – טבע. אפילו השבת היא הרוחניות שמעין עולם הבא שבתוך הטבע, אבל עולם הבא עצמו – למעלה מן הטבע, זה שמונה. ביום השמינו ימול בשר עורלתו. שמיני חג עצרת. כל מספר שמונה רומז ללמעלה מן הטבע. לכן היה הנס שמונה ימים, לכן נשאר פך של השמן כדי להראות שפה היתה הנהגה מעל לטבע. כיוון שהם עשו את עצמם מעל הטבע, הם עשו את עצמם אֵין, זכו לְאֵין, לכתר העליון, זכו להנהגה שהיא מעל לכל הטבע.

כתוב בגמרא, לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה (שבת כ" ע"ב). למה בשנה אחרת? בגלל שהם חשבו שזה נס חד פעמי. אבל בשנה אחרת, כשראו שהנס מתחולל באותה עוצמה ובאותה דרך כמו שהיה, אז תיקנו את זה לדורות. ובאמת אנחנו זוכים בהדלקת הנרות האלה של "להדליק נר של חנוכה", להמשיך על ידי המצווה הזאת את האור הגנוז, את האור שבו נבראו השמים והארץ. את אותו האור שהקב"ה ברא ביום הראשון, וביום השני הבדיל וגנו אותו. האור הזה שימש שלושים ושש שעות במעשה בראשית, והקב"ה נתן אותו בשלושים וששה נרות של חנוכה. אדם נפגש עם אור עצום נפלא ונורא. בפרט אם הוא קצת עוסק בכתבי האר"י וכתבי הרש"ש, ומכוון קצת מהשמות הקודש הנוראים שיש בברכות. מיישר דרכיו, הולך בטוב, הולך בטח, תמים תהיה עם השם אלוהים. בוודאי ובוודאי שכל ישראל זוכים, אבל אלה בוודאי יזכו להרבה יותר.

והעיקר שבעיקרים, זה להדליק בזמן. כי האור הגדול הזה, אומר רבנו האר"י, אין לו אפשרות להיות בעולם הזה הרבה זמן, הוא בא ומסתלק. לכן צריך להדליק בעוד האור בתוקפו, בעוד שעדיין לא נכנס הלילה, עוד לא צאת הכוכבים, בשקיעה, כשזה כבר מחשיך אבל עדיין אור. כי האור הזה – אנחנו לא עולים אליו, אנחנו מורידים אותו. האור הזה לא יכול להשאר בתוך העולם הזה הרבה זמן. לכן הנקודה העיקרית של הדקדוק במצווה של נר חנוכה, חוץ משמן זית וכו' זה להדליק בשקיעה, ולא יאוחר מצאת הכוכבים. לא להתפלל ערבית לפני ההדלקה, כי אם אדם מתפלל ערבית לפני ההדלקה אז עברה חצי שעה הראשונה של "עד שתכלה רגל מן השוק", אפילו לפי דעת הפשטנים. לפי דעת

הרמב"ם אם לא מדליק בחצי שעה הראשונה יותר לא מדליק (הלכות מגילה וחנוכה, פרק ד' הלכה ה'), אולם ע"פ שולחן ערוך אפשר להדליק כל הלילה (אוי"ח סימן תע"ב סעיף ב' בהגהה). אבל מי שרוצה לדקדק באמת על פי הסוד, צריך להדליק בשקיעה כדי לתפוס את האור, כדי לנגוע באור. והאור הזה, כשהוא נוגע כך ואתה נוגע בו – אתה מסודר לכל השנה כולה. אתה זוכה לאור שגנוז בתורה. כל פעם שאתה תפתח את התורה, האור הזה יאיר לך. השמונה ימים האלה, לא רק שהם מועילים לשבעה ימים, כלומר לשבעים שנה, לעולם הזה שהוא שבע, אלא מדליקים את האדם גם לשמונה מביאים את האדם גם לחיי העולם הבא.

השם יתברך ברחמיו, כמו שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, כך יעשה לנו ניסים ונפלאות. בלי צורך שההשמונאים, שעם ישראל, או צבא ישראל, ילך עם המטוסים שלו ויפציץ את הכורים הגרעיניים של איראן. ידינו לא שפכו את הדם הזה. אנחנו נמצאים בפריחה עצומה של תורה ויראת שמים בארץ ישראל. פריחה עצומה של תשובה, פריחה עצומה של חסד, לא היה דור בעם ישראל בכל הדורות ובכמות ובאיכות כמו הדור הזה. לא נסתכל על אנשים שלא למדו ולא יודעים בין ימינם לשמאלם, הם אנוסים, הם כמו תינוקות שנשכנו. מה אפשר לעשות. השם ישפוך את רוחו עליהם ויעורר גם אותם לתשובה. וזה בא, זה יום יום מתרבה. חס ושלוש אם תהיה מלחמה, מה שווה לנו כל המלחמה הזו? לא נוכל ללמוד, לא נוכל לעשות כלום, אנחנו דורשים מהקב"ה ריבוננו של עולם, בימים האלה של הניסים והנפלאות, יהי רצון שהכורים יתפוצצו אחד על אחד עליהם ועל בניהם ועל זרעם. "תִּרְבֶּם תְּבוֹא בְּלָבָם וְקִשְׁתוֹתֵם תִּשְׁבְּרֶנָּה" (תהלים ל"ו ט"ו), "וְסִכְסְכְתִי מִצְרַיִם בְּמִצְרַיִם" (ישעיהו י"ט ב'), שמן ביניהם ושלוש על ישראל. אמן כן יהי רצון.

הערה: כידוע אין בכוחו של תמליל שיחה להעביר את כל המסרים החשובים שאפשר לקבל כאשר שומעים את השיחה עצמה. לכן מומלץ מאד להאזין לדברי קודשו של כ"ק מו"ר זיע"א ולשמוע את כל השיחה מתחילתה ועד סופה, דברים כהויתם. ואם נפלה שגיאה באיזה פרט בהקלדת ועריכת התמליל הנ"ל, ה' הטוב יכפר בעדנו.

רפאל רחמים

ישר כח לתלמיד הרב החפץ בעילום שמו שתרם להוצאת עלון זה. יהי רצון שזכותו של מו"ר זצוק"ל תגן עלי ועל כל משפחתו, לחיים טובים וארוכים, לפרנסה בשפע בכבוד ובנחת, ולנחת דקדושה מכל יוצאי חלציו.

"קם רבי חייא על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתבל עלן. השתא לאו הוא עדין אלא לאשתדלא ביקרייה" (אדרא זוטא קדישא דף רצ"ו ע"ב)
ניתן לצפות בשיחה זו ולהוריד עלון זה מהאתר וכן לקבלו במייל. להצטרפות לרשימת תפוצה או להקדשת עלונים נא לפנות לרפאל רחמים:
rr4487@gmail.com | 054-481-4487 | sites.google.com/site/RabbiNissimPeretz